

наистина, такъв хумористичен вестник би имал успех. Хо-хо-хо'...

Тук Ведбал направи виновно лице.

- Прощавай, шегата ми беше много груба. Не бих съзрял грубостта ѝ, ако да не обичах и аз "Родна лира". А щом я обичам аз, колко повече - ти. Следователно, нараних бащинското ти чувство. Прощавай още веднаж.

Тази разчувстваност на Ведбал ме трогна, та и двамата се видяхме разнежени, като ученички.

- Остава да заплачем, - каза Ведбал, и заглуши тази неслучайна шегата със своя гърлен смях. - Смях и съззи...

/ Този момент можеби беше първопричина да кръстиме след близо година нашето общо начинание, седмичното списание, не иначе, а - "Смях и съззи". /

На другата сутрин се събудих със смес от сънувани и преживяни най-ве чувства и разсъждения около запознанството ми и предстоящия Бит-пазар. Граблатьов - Колю Сатирикът наистина пристигна още в първите часове на деня, и споделихме радостта, изненадата, проектите.

- Само, че аз няма какво да продавам, - каза той.

- Щом Ведбал предлага...

- Е, да. Щом той - не мога ^{аз} и да не участвам. Би било скандално. Ще намеря нещо - само че мама ще писне...

Същия ден имавме среща на 3 ч. след обед. Срещата се състоя, разбира се, в "редакцията", у дома. Ведбал пристигна навреме, с несръчно направен пакет под миццата: хавлията се показват и от двата края на пакета. Колю, който беше още по-несръчен, беше увил една бащина си шапка, но така лошо, че вестникът като че ли запълваше дъното на шапката, вместо да я увива. Аз бих пожертвувал едни вехти сестрини обувки. Трябва да отбележа, че по онова време - беше първата световна война - всяка част от облекло беше рядка и ценна, и следователно ние върпехме безобразие, като измъквахме от домовете си такива вещи, но в същото време с право можахме да разчитаме и на подобър прием ~~в~~ Бит-пазар.

По-важен, обаче, беше моментът на запознанството между Ведбал и Колю Сатирик~~а~~. Те дълго се гледаха и после си хванаха ръцете и си ги друсаха по селски - Колю, с дългата трмава ръка, а Ведбал - с късата, но мускулеста. Те се заобикнаха от първа среща и образуваха прекрасна хумористична двойка - единият, много висок, а другият, ~~малък~~ нисък. Аз балансирах. Когато се движехме трима, а това ставаше почти всеки ден, Ведбал казваше:

He e верен сурнат